

BISERICA și ȘCOLA.

Foiă bisericească, școlastică, literară și economică.

Iese odată în săptămână: DUMINECA.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 5 fl.—cr., pe 1/2 an 2 fl. 50 cr.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 14 fr., pe jumătate an 7 franci.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 3 fl.; până la 200 cuvinte 4 fl.;
și mai sus 5 fl. v. a.

Correspondențele se se adreseze Redacțiunei

„BISERICA și ȘCOLA.“

Er banii de prenumerațiune la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD.

Nr. 2656 Pres.

I O A N,

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al bisericii ortodoxe române din Transilvania și metropolit al Românilor greco-orientali din Ungaria și Transilvania.

Iubitului cler și popor din diecesa gr. or. română a Aradului, dar și milă dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Ișus Christos.

„Christos a înviat din morți, cu morțea pre morțe călcând și celor din mormânturi viață dându-le“.

Prin înaintarea mea dela scaunul episcopesc din Arad, la cel arhiepiscopesc-metropolitan de aici, rămânând voi iubiților, deocamdată, fără de archipăstoriu: iubirea și dorul, ce îndemnă pre adevărații părinți, de a cerceta pre fiii lor, mai ales la anumite ocațiuni și serbători, pentru a petrece împreună câteva momente plăcute, mă îndemnă și pre mine, ca părinte sufletesc, a vă cerceta și pre voi la aceste sfinte serbători, venind cu duchul meu între voi, pentru a petrece împreună câteva momente plăcute, în cugetări evlavioase, despre însemnătatea cea mare a învierii din morți a Domnului și Mântuitoriului nostru Ișus Christos, ce ni o amintesc aceste sfinte serbători.

Nu este lipsă a Vă spune iubiților cât este de mare și însemnată serbătorea învierii Domnului, căci și inși-ve simțiți acesta în sufletul vostru; precum o știți și dela părinți, din moși și strămoși; aflu însă de lipsă a vă aminti motivul ce o face atât de mare și însemnată. Ce o face serbătorea serbătorilor.

Pentru a Vă arăta acesta, nu voiu recurge la alte isvóre mai depărtate, ci numai la înțelesul sublimiei cântări, ce se aude astăzi, mai de multe-ori, în sfinta biserică și adecă: „Christos a înviat din morți, călcând cu morțea pre morțe și dăruind viață și celor din mormânturi“.

Acastă sfintă cântare ne arată iubiților, destul de lămurit nu numai că Domnul nostru Ișus Chris-

tos a murit și a înviat din morți; dar și că prin morțea sa a călcat morțea, ér' prin învierea sa, a dăruit viață și celor din mormânturi. Sau cu alte cuvinte: că Domnul prin morțea sa, ne-a mântuit de osenda morții cei vecinice, ce ni o pricinuisse păcatul „ridicându-ne din morțe la viață și de pre pământ la ceriu“, ér' prin învierea sa ni-a dăruit viață și după morțe, asigurându-ne, că viața noastră, cea scurtă și trecătoare, din această lume, nu se curmă la marginea grópei, ci trece cu noi și dincolo de mormânt. Că prin urmare noi ómenii suntem făcuți de Dumnezeu, nu numai pentru acesta viață scurtă și trecătoare; ci și pentru o viață mai bună fericită și vecinică, din cealaltă lume.

Étă dar iubiților însemnătatea cea mare a acestei serbători; étă și motivul cel mare, pentru care evenimentul învierii Domnului, a fost, este și va fi, pururea de nespusă bucuriă, și mângăiere, la miliónele de creștini, de pre întreaga fața pământului; étă de ce și sfinta maica noastră biserică numesce ziua amintirii lui, de „ziua, pe care a făcut' o Domnul, se ne bucurăm și se ne veselim într'ênsa“.

Și într'adever, de vom cugeta iubiților, cât de tare se légă ómenii de această viață, chiar și cei greu loviți de sorțe; de vom cugeta cum doresc toți a-și lungi după putință, firul vieții; ér' de altă parte de vom cugeta cât de grozavă este frica de morțe; atunci vom înțelege tot mai mult, cât de mare trebuie să fie și mângăierea ce o simțim cu toții în sufletul nostru, aflând că și după morțe este viață; aflând că morțea nu este nimicirea noastră; ci numai o trecere din cele rele la cele mai bune. Este o trecere dintr'o viață espusă multor greutăți și necazuri, apoi încă și scurtă și trecătoare, la altă viață mai bună și fericită, la viața cea vecinică, pre care ni-a dăruit' o Domnul nostru Ișus Christos prin morțea și învierea sa.

Este o mare și negrăită taină acesta, iubiților, pre care noi ómenii în iscusința noastră, am dori să o cuprindem și cu mintea noastră cea mărginită, dar

apoi tocma căci această este o mare taină, ce trece preste hotarale firii și ale minții omenești, nu o putem cuprinde cu mintea noastră chiar așa cum nu putem cuprinde nici alte asemenea lucrări tainice, ce se petrec sub ochii noștri.

Au nu vedem cu ochii noștri, cum putrezește grăunțul de grâu sămănat în pământ, și cum reînvie din aceea putrejună același grâu reîntinerit, fără ca noi să înțelegem lucrarea cea tainică a acelei reînvieri? Au nu vedem cum se vestejesc și se uscă, și cum mor, așa zicând, — plantele, dela cel mai mic fricel de erbă, și cum reînvie de nou, la timpul seu, fără ca noi să putem înțelege taina reînvierii lor?

De unde urmăm, că în lume sunt multe și felurite lucrări tainice, pre cari nu le poți cuprinde mintea omenească ori cât de iscusită ar fi ea; dar pentru aceea acelea tot sunt și există.

De aceea asemenea mari taine, și deosebi aceea a învierii noastre după mörte-ne, ce nu o putem cuprinde cu mintea noastră, avem să o cuprindem cu credința noastră, descoperită nouă prin cea mai înaltă autoritate, care covârșește totă știința și iscusința omenească, adică prin însuși Dumneșeu făcătorul nostru, al ceriului și al pământului, și al tuturor veditelor și neveditelor lucruri.

Așa a fost, așa este, și tot așa va fi, pururea, iubitorilor. Ceea-ce nu putem cuprinde cu mintea noastră cea mărginită, aceea trebuie să credem descoperirii făcute nouă, de cea mai mare și mai înaltă înțelepciune, care a făcut toate, și care este însuși Dumneșeu.

El este, carele, ni-a descoperit mai înainte prin sfinții sei profeti și aleși însuflați de Duchul sfânt, apoi și prin unul născut Fiul seu Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Christos, că viața noastră din această lume nu se curmă la marginea grōpei, ci trece cu noi și dincolo de mormânt. Că noi omeni nu suntem făcuți numai pentru această lume trecătoare; ci și pentru cea viitoare și vecinică.

Acăsta ni-a arătat-o Dumneșeu, încă și mai înainte de venirea Domnului nostru Iisus Christos pe pământ, și prin însuflarea profetului Ezekiel transpunând sufletul acestuia, într'un câmp plin de oșe uscate și întrebându-l: „fiul omului, ore pute-vor învia oșele acestea“, la ce răspundând prorocul: „Dōmne Tu stii“, i-a zis Dumneșeu: „prorocește oșelor acestora și le zici: Oșe uscate ascultați cuvântul Domnului, carele va face să între în voi suflare, și veți învia și veți cunoște că El este Dumneșeu. Și a prorocit Ezekiel precum i-s'a poruncit, și făcându-se vuet mare, oșele s'au împreunat la loc, os lângă os, și carnea și pielea a crescut pre dēnsele, și întrând suflare în ele, au înviat și au stătut pe piciorle lor“.

De asemenea ni-a arătat învierea morților și fericitul Iov zicând: „de va muri omul va trăi și după ce își va sfârși zilele vieții sale“. Apoi prorocul David în psalmul 15. 10. zicând: „Dōmne

nu vei lăsa sufletul meu în Iad, nici vei da pre cel cuvios al tēu se vadă stricăciune“. Incă mulți profeti și plăcuți ai lui Dumneșeu ni-au descoperit această; dar și mai învederat ni-a descoperit-o unul născut Fiul lui Dumneșeu Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Christos zicând: „va veni ciasul când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumneșeu, și cari vor auzi vor învia“. Și erăși: „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede în mine, de va și muri, viu va fi“.

Din acestea și încă multe asemenea, învederăm iubitorilor, că prin mörtea și învierea Domnului, ni s'a dăruit și după mörte, o viață vecinică și fericită, în care se vor respăți și faptele noastre, din această lume, după însușirea lor, cele bune cu bine, iar cele rele cu osânda meritată.

Ferice de aceia dintre noi, cari se vor învrednici de bine, în aceea viață, unde iarăși vom vedea pe iubitorii noștri repositați, părinții pre fiii lor, frații pre frați și surori, și pretinii pre pretinii și cunoscuții lor, continuând împreună viața cea vecinică și fericită.

Acăsta o vom ajunge iubitorilor, dacă aici pe pământ vom viețui după învățăturile maicei noastre cei bune, ale sfintei maicei noastre biserici, ținând cu totă tăria la credința în Dumneșeu și în unul născut Fiul seu Domnul și Mântuitorul nostru, Iisus Christos, care credința să nu o slăbescă, în sufletul nostru, nici cele mai grele cercări, ce am întâmpina cumva sperând în toate împrejurările în ajutorul cel puternic al lui Dumneșeu, carele nici când nu părăsesce, pre cei ce își pun încrederea în El.

Să ne ferim de rău și să facem bine; să nu lăcomim la averea, la casa ori la cinstea altuia, să nu ne dușmănim unii cu alții: ci din contră să fim cu dragoste unii spre alții, ajutându ne unii pre alții în toate împrejurările, și mai ales în cauzele noastre comune sau obștești, precum sunt și afacerile bisericesci și școlare, având pururea în vedere, că toate ale lumii acesteia trec ca visurile și că numai fapta cea bună nu trece, și că numai prin fapte bune plăcute lui Dumneșeu și omenilor putem duce și în această lume viață tot mai bună și mai cinstită, și tot numai prin asemenea fapte bune ne putem învrednici și dincolo de o viață fericită.

Dar apoi fiind-că la toate lucrările bune, pe lângă nisuința noastră, și prelângă darul lui Dumneșeu, se mai cere și o cumpănire înțeleptă, care se poate ajunge numai prin desvoltarea și cultivarea puterilor noastre sufletesci în măsură tot mai mare, adică: prin luminarea minții tot cu mai multă învățătură: așa dar să ne silim și noi iubitorilor, tot la mai multă învățătură și lumină, ca să putem cumpăni mai bine lucrările noastre; ca să putem ținea pas sau concurență cu celelalte popore conlocuitoare; ca să ne mērgă și trebile noastre mai bine, cum vedem mergând ale altora cu mai multă învățătură; ca prin lucrările noastre de aici să ne facem vrednici și dincolo de o

viață bună fericită; ca așa nu numai aceste sfinte serbători, dar și celelalte zile ale vieții noastre să fie de bucurie și de mângâiere, precum și de buna speranță a fericirii cei vecinice.

Ceea-ce poftindu ve din inimă tuturor mari și mici, bogați și săraci, și mai dorind ca aceste sfinte serbători, să le petreceți în pace, sănătate, mulțămire și îndestulare, acum și întru mulți ani fericiți, și împărtășindu-vă și binecuvântarea noastră arhierască, am ramas

Sibiiu la serbătorile învierii Domnului din 1899.

Al vostru tuturor

de tot binele voitoriu :

Ioan Mețianu, *m. p.*

arhieriscop și metropolit.

1824/1899.

Subscrisul *Consistoriu eparchial* ca organ legal, chemat a conduce afacerile diecesei în timpul de vacanță a scaunului episcopesc, *convocă* prin acesta în sensul §§-lor 89 și 90 din statutul organic *sinodul nostru eparchial ordinar al diecesei Aradului* la biserica noastră catedrală din Arad pe Duminica Tomii, adică pe 25 Aprilie (7 Maiu) a. c. la 9 ore dimineața, în care și după terminarea serviciului divin va urma deschiderea sinodului în sala seminarului diecesan.

Aducându-ți acesta la cunoștință, Te poftim să iai parte la deschiderea sinodului și la ședințele ce vor urma.

Arad, 21 Martie (2 Aprilie) 1899.

Pentru Consistoriul eparchial gr. or. român :

Ioșif Goldis, *m. p.*

archimandrit

vicariu episcopesc.

Nr. 2325.

Prin alegerea, întărirea și instalarea Înaltpreasfinției Sale, prea bunului nostru episcop **Ioan Mețianu** de arhieriscop al Transilvaniei și metropolit al Românilor gr. ort. din Ungaria și Ardeal, — devenind în vacanță scaunul episcopesc al eparchiei arădane, acest Consistoriu în virtutea dispozițiilor din §-ii 89, 90 și 98 ai statutului organic, după avuta conțelegere cu Consistoriul gr. ort. rom. din Oradea mare, cu învoirea Înaltpreasfințitului Domn Arhieriscop și Metropolit al nostru, *convocă* prin acesta *sinodul eparchial extraordinar* la biserica catedrală din Arad pe Duminica, ce cade în 2/14 Maiu a. c. la ora 9 înainte de amiază, observând, că deschiderii sinodului conform §-lui 100 din statutul organic îi va premerge Privegherea ținândă după tipicul Rusalilor Sâmbătă în 1/13 Maiu sêra la 7 ore în biserica catedrală.

Notificându-ți acesta ești poftit a lua parte ca deputat la actul însemnat ce ne stă înainte.

Arad, 12/24 Aprilie 1899.

Consistorul eparchial gr. or. român :

Ioșif Goldis, *m. p.*

archimandrit

vicariu episcopesc.

Esercițiile premergătoare scris-cetitului.

Dacă aruncăm o privire asupra activității omeneșcj în general, ăr în special asupra activității individului, constatăm, că nimic în lume, nici un feliu de întreprindere, nu se face, respective nu se pôte duce la sfârșit bun, fără a-să face pregătirile de lipsă întreprinderii. Plugariul își pregătesce plugul său, când merge la arat; și așa mai departe. Va să zică, rezultatul întreprinderii atârnă dela pregătirile ce se fac înainte ce a-să puze omul la lucrul său, ori: rezultatul întreprinderii e proporționat cu pregătirile făcute.

Constătându-se această împrejurare, e lucru natural, că la întreprindere de o valoare mai mare, ori la o lucrare mai grea, și pregătirile ce se fac, trebuie să-se facă cu mai multă băgare de sêmă și pe o scară mai întinsă, decât e vorba a ajunge la un rezultat mai bun.

Și, vorbind de scris-cetit, esercițiile pregătitoare la această măestrie la nici un cas nu-să pot socoti în locul cel din urmă. Ba, fără a fi contradicși, putem afirma, că ocupă locul cel mai de frunte între toate lucrurile, fie de ori și ce natură. ăr importanța lor crește în momentul, când amintim, că aici avem de lucru cu ființe debile și cu totulul mărginite în judecata lor, plus împrejurarea, că avem de a face cu o lucrare, ce nu-să pôte preda intuitiv, ca elevii să pôtă cuprinde ușor cu sensurile lor.

E numai întrebarea, cari ar fi pregătirile cele mai nimerite întru ajungerea scopului, ce-l urmărim?

Pedagogii moderni s'au ocupat foarte mult cu deslegarea acetei întrebări, și — conform lucrării celei grele — nici până de presinte nu e clarificată deplin acesta cestiune; nici până de presinte nu sunt toți de acord, când e vorba de deslegarea acetei întrebări, atât de importante pentru școlă.

E o părere așa zicând generală la ômenii școliei, că la desvoltarea sunetului, să se ieie de basă zicerea, care e a-să desface în cuvinte, cuvintele în silabe, și apoi silabele în sunete. Să pôte, că procederea acesta e corectă. Puțina mea esperință însă, mă face a nu mă supune necondiționat acetei păreri. Și étă pentru-ce: zicerea e un ce abstract, și prin urmare nepotrivity cu capacitatea elevilor începători. Și apoi dacă luăm în considerare, că despre acesta e a-să prelege chiar la începutul anului, când cercul lor de cunoșcințe e nimica, e nul, desvoltarea rațională a sunetului pe basa zicerii e imposibilă. ori dacă da, atunci s'ar înapoia foarte tare

scris-cetitul, consumându-se partea cea mai mare a timpului cu lucruri, ce nu s'ar cer necondiționat la învățarea scris-cetitului.

După cum am ținut mai sus, acest principiu e adoptat de toți oamenii școlii, nu însă de cei ce țin la aștepă și respective s'ocupă cu instruirea pruncilor, ci mai mult de acei oameni de școlă, cari mai mult stăpânesc principiul pe baza combinărilor, decât pe baza esperințelor. Nu cred s'ar fi contrașis, când voiu afirma, că partea cea mai mare dintre învățatori nu desvôltă sunetele pe baza ținărilor. Pentru-că esperința ni-a dovedit, că o astfel de procedere numai în detrimētul școlii pōte fi.

E drept, că acest principiu sună foarte bine la ureche. Dar nu trebuie uitat, că nu tot ce gândim s'ar pōte și realiza. Căci a pune pe papir e un lucru cu mult mai ușor, decât a aplica această în viața de tōte zilele. Așa d. e. găsim în foile pedagogice prelegeri practice de o valōre necontestabilă. Durere însă, că aceea valōre o are numai pe hârtie, căci în praxă nu s'ar pōte aplica. Nu s'ar pōte aplica, din cauza diferitelor împrejurări și chiar timpul nu o permite această.

Să luăm d. e. cetitul și scrisul. După plan, Luni după ameză avem cetirea și scrierea cu tōte clasele. Punct la 2 ore începerea prelegerilor. În locul prim ținem o rugăciune; strigăm apoi protocolul. Acestea, după împrejurări țin de la 8—15 minute. Trece la cetit. De cumva tractarea bucății de cetit s'ar face pe baza unor prelegeri practice, ce s'ar publică prin foile pedagogice, ne-am trezi numai, că am început și pōte am sfârșit în întreg timpul de prelegere numai cu aceea clasă. O tractare de natura această consumă întreg timpul. Unde rămân apoi cele-alte clase? Și ce se va întâmpla cu scrierea, care încă e a-se ținea tot în acel timp în înțelesul planului? D'apoi cu scrierea și cetirea ungrăscă, care încă e a-se propune atunci? La stăpânirea ori și cărui principiu trebuie să s'ar țină cont de aceste împrejurări, căci la din contră, și cel mai laudabil principiu, n'are nici o valōre reală.

De aceea trebuie să s'ar țină cont și de capacitatea elevilor, când e vorba de desvôltarea sunetului pe baza ținărilor. Această fiind un ce abstract, nu arare-ori să întâmplă, că băiatul, neînțelegând nimic, i-să pune o basă nesigură în judecata lui. Căci neputând el pătrunde cu mintea lui debilă, își formeză o idee falsă despre cele învățate. De aici edificând pe această basă, crescem un individ nestatornic în judecata lui, un om superficial în tōte și în cele mai multe cazuri are o urmare rea și asupra caracterului lui.

Esperința ni-a dovedit pe deplin, că desvôltarea sunetelor pe baza ținărilor e foarte anevoie, să nu ținem imposibilă. E posibil însă și tot odată ușor desvôltarea lor pe baza cuvintelor, ce sunt a-se lua din cercul de cunoștințe al elevilor, câștigate pe baza intuițiunii.

La cetit, ca și la socotă, să recere nesce exerciții mentale; exerciții, pe cari noi le numim verbali. Acestea pregătesc pe elev pentru cetit; ér cele scrisuali îl pregătesc pentru scris. În ce priveste aplicarea acestor din urmă, ni-să pare un lucru mai ușor. Nu tot așa potem țină și despre exercițiile verbali.

La început am fost țin, că dela modul de pregătire atâră succesul lucrării. De aceea și progresul la scris-cetit va sta în proporție cu pregătirile făcute anume spre acest scop.

Esperința ni-a dovedit, că la scris nici când n'am întâmpinat acele greutăți, ce obvin la cetit. Întot-de-una mai ușor învață băiatul a scrie, decât a ceti. Ér această să pōte atribui împrejurării, că exercițiile verbali nu s'au făcut în forma corespunzătoare. Ba, sunt multe școle, unde i-să dă băiatului de a dreptul cartea în mână, fără a-si fi făcut exercițiile necesare. Această procedură e foarte nenaturală. E nenaturală, fiind-că băiatul în decursul cetirii întâmpină greutăți, ce nu s'ar pot delătura; ér prin această instruirea lui dela carte. Băiatului să nu i-se dea cartea în mână, până nu va ști pronunța și cunoșce tōte sunetele prin descompunerea cuvintelor; pe acestea a-le lega, spre a forma cuvinte. Va să țină, băiatul trebuie să cunoșcă înainte legarea și deslegarea sunetelor; ori dacă să pōte țină așa — să știe ceti mai înainte în abstract. Și apoi când va fi exercitat în deajuns în ambele direcțiuni, avem a trece la scris-cetit real.

De aici urmază, că paralel cu exercițiile scrisuali s'ar aleg atâtea cuvinte, câte sunete avem a desvôltă; din fie-care cuvint s'ar desvôltă un sunet. Astfel vom face cunoscut băiatului tōte sunetele, și după-ce le va cunoșce pe deplin, vom trece la cunoșcerea semnelor lor — la cunoșcerea literilor, séu, după cum am țin mai sus, la cetitul real.

Băiatul pregătit în deajuns prin exercițiile scrisuali, face litera cu ușurință; ér pregătit îndeajuns prin exercițiile verbali, cetesce cu ușurință. Nu numai atât, dar s'ar desvôltă în el și voința, care-l pune în activitate continuă, ceea-ce e lucru de căpetenie în fie-care școlă.

I. Groșorean.

Magazinul fondului de bucate

al bisericeii gr. or. rom. din Bodești 26 Octomvrie
(7 Noemvrie) 1898.

(Legendă de Georgiu Lupșia preot în Dieci.)

A fost ca să fie, că de n'ar fi fost n'ar pōtea fi, că așa a lăsat Dzeu! Sunt unii oameni că multe lucruri nu le cred, dacă nu le și vîd, așa va fi și aci, — nu-i mirare, avem exemple destule, atât în sânta scriptură, cât și în viața practică.

Avem pre Toma apostolul, carele de și i-au spus cialalți frați că au vîdut pe Dnul că au înviat din mor-

mânt, el a dis că nu crede până ce nu va pune mâna în costa lui, și degetul în ranele cuielor. Dnul Christos ne învață și ne dice că: „fericiți cei ce n'au vădut și au crezut, Ioan XX, 29; iar la Marcu XVI 15, 17, dice Dnul Christos: „Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cela ce nu va crede se va osândi etc. Și celor ce vor crede aceste semne vor urma: în numele meu draci vor scóte în limbi nouă vor vorbi, șerpi vor lua; și de vor bea ceva de mórte nu-i va vătéma, pre bolnavi mânilé își vor pune își bine le va fi etc. Noi ómenii numai atâta credem cât putem cuprinde cu mintea noastră! Se vedem dară ce a fost și cum a fost?

A fost în timpul mai denainte când Ddeu voi se îndrepte sórtea ómenilor și a popórelor, că face semne și minuni precum se fac și în timpurile noastre, că alege din mii și milióne de ómeni unul sau doi dela care atárnă binele și fericirea multímii. A fost în timpurile acelea spre miadă-đi dela riul Crișul alb, sub póla dealului Poiana de sub carele isvoresce o vale care se varsă în Crișul alb — un sat Bodesci cu ómeni creștini, Români neaóși, evlavioși și temétori de Ddeu! Despre aceea că au fost evlavioși vorbesce și ne demostră faptul, ba încă ce e mai mult ne mai auđit că o muere vėdávă Peróie se constru-eze și edifice din puterea sa proprie o biserică pe locul așa numit dímbul bisericeii, a provėđut biserica cu cărți și recuise și-oa pictat în anul 1797. Acésta biserică a fost anterioră actuale din Bodesci translocate aci în anul 1830 și a sustat până la a. 1868 când s'a edificat actuala biserică din petró. Evlavioși și temétori de Ddeu erau ómenii creștini de atunci, căci la organizarea comunei la a. 1822 ei cu propriile lor puteri au translocat biserica din dímbul bisericeii de atunci din Bodesciul de atunci în locul și Bodesciul de astăzi. Peróia pre fiul său Ignatie Tomuța l-a dat la invėțăturá și l-a făcut preot la aceea biserică.

Organizarea comunei Bodesci s'a întâmplat așa: partea de cătră miadă-đi jumétate de comună e Bodesciul-vechiu, — jumétate de comună spre miadă-nópte e Cilul de sus translocat din „Ceret“ o parte de hotarul Cilului de jos sau a Cilului actual și celelalte. Noi am mers prea departe cu istoria noastră, ba am și eșit încátva din cadrul de legendă propus de noi, fie ca se scie posteritatea!

I.

Tot pe acele timpuri memorabile era o altă muere mamă evlavioasă cu un bărbat harnic. Avuseră 7 fete născute în 10 ani următori, erau ómeni onesti, dar séraci. Dar pre lângă tóte ei le iubiau ca pre ficele lor, tata le iubia pentru că tóte 7 fetele aveau tipul lui, mama pentru că le-a născut.

Tata om activ mergea la lucru unde numai putea căpéta, mama însă lucra acasă și căștiga de fete. Tata era dus cale departe la lucru, dintr'o dată veni un morb asupra mamei bune, și fără veste muri mama, acum ce se veđi 7 fete ca 7 făclii rémaseră fără mamă plângėnd și tanguindu-se; toți sštenii plängeau de mila lor. Dar nimenea nu putea alina și suplini durerea și perderea lor. Ele plängeau đina nóptea tóte cu sentimente dureróse.

Fata cea dintâiu ca cea mai mare era înțeleptă și simția mai tare perderea! Intr'o séră ședėnd ele intritate înainte casaței lor, vine un om bėtrán, — un moș (ingerul) și incepe a le întreba că de ce plâng? Cea mai mare îi răspunde, da cum se nu plângem, când noi suntem 7 fete, — mama noastră a murit, tatăl nostru s'a dus în lume la lucru și tare ne temem că a murit și dēnsul. Atuncia bėtránul moș le díse: „Fiicele mele nu vė íatrístati preste mėsurá, că tatăl vostru iară va veni la voi cu milă, el nu va fi murit — că s'ar fi auđit dacá ar fi murit, el dară tráesce; dar sciiți voi dacá sunteți voi 7 fete, — eu vė spun, că șapte fete în poveste fac mult, cât șapte đile, cât 7 sėptėmáni, cât 7 luni ba cât 7 ani, numai se aveți credință în D-deu; ba eu vė spun și mai mult că voi cu rugăciunea vóstră aveți atâta putere, cât se puteți invia din mormėnt pre mama vóstră ca sė-o puteți vedė.

Fata mijlocie díse, moșule tare am dori sė vedem pre mama noastră, spune-ne cum am putė sė o vedem vie? Moșul le díse: „Voi fėtul meu sunteți curate și nevino-vate, voi sunteți 7 fete pe 7 đile ale sėptėmáneii lásate de Ddeu! eu vė díce: incepeți din Dumineca acésta, mergeți pe sară încet la mormėntul mamei vóstre, acolo íngenunchiați în jurul mormėntului, rugați-vė cėt știți și cum știți, díceți între aitele: Scólá mamá scólá dragá, scólá de veđi că nu-i șagá, o ticálósa de mine, ticálósele de noi“!

II.

Fetele după cuvėntul moșului încă în Dumineca aceea, în cea mai mare tacere a noștii plecară încet la mormėntul mamei lor, acolo íngenunchiară în jurul mormėntului, sė rugară cum scíurá și cât scíurá, sė bociră așa:*) Scólá mamá scólá dragá, scólá de veđi că nu-i șagá o cãtránitá de mine cãtránitetele de noi. După terminarea acestei rugăciuni tóte fetele plecară cătră casá, — abia ce pășesc 7 pași — fata a dóua díse: mi-se pare că auđii un sunet din mormėnt; atunci tóte întrebară ce sunet eum fu acela? Am auđit. hm! (afect). Și biete fete merseră acasă supárate!

A dóua đi sara iară merseră la mormėnt plánseră sė văitará, se bociră. Scólá mamá etc. După acésta plecară cătră casá și la o índepártare de 7 pași, fata a treia díse, mi se pare că auđii un sunet. Ce ai auđit? Am auđit: hai hai! Și biete fete merseră cătră casá supárate. A 3 đi érá merseră fetele la mormėnt sė rugară care cum stia, tanguindu-sė. Plecând cătră casá la depártare de 7 pași a 4 fatá díse: Eu auđii un sunet eșind din mormėnt! Cum fu sunetul întrebară celelalte? Ea răspunde am auđit: Vai! A 4 đi fetele sė duseră érá la mormėnt. Când plecară la distanță de 7 pași a 5 fatá díse: Eu auđii un sunet din mormėnt: Cum fu sunetul întrebară celelalte? Nu! respunde ea. După acésta merseră fetele acasă. A 5 đi tot așa făcurá fetele, și când plecară la distanță de 7 pași a 6 fatá díse: Eu am auđit un sunet din mormėnt cum fu sunetul întrebară celelalte? Dórá! răspunde ea. Merse cătră casá. Bucuria lor

*) Melodie folosită de poporul român când își plâng morții.

să întăria, că moșul o se aibă drept, că în adevăr se aude acum glas din mormânt. În a 6 și merseră érá fetele tóte la mormânt. Să rugară érá. După acésta plecară cătră casă. La 7 pași fata a 7 díse: Eu auđii un sunet! Ce sunet întrebară surorile? Póte! Vine a 7 și cea mai însemnată, pentru că acésta trebuia să decidă tot. Sororile deodată duióse după mama lor că o vor vedea, — minune — de alta parte împlinirea făgăduințelor moșului, era mare și frica, — inimile acuși se încălđiau acuși se răciau, ar merge și n'ar merge. Fata cea dintâi díse să vé spun: eu încă nu am auđit nimic, cum să nu mergem. Să nu mergem la mama nóstră când ea atâtea semne și de atâtea ori ni-a dat să pricepem că ea pentru noi ca se ne vadă și fericéscă aici pre pământ se fim și noi norocóse ca și fetele cele de ómeni bogăți. Ér pentru fericirea nóstră de atunci de când a murit, în continuu s'a luptat cu mórtea și chiar acum când trebuie se decidă lupta, — mai trebuie să credem că dacă noi nu am merge, mama nóstră cade mórtă, atunci mórtea ia putere asupra ei și ea móre pe vecie, — se mergem dară. Plecară la moimént cu inima rece și friptă, încet încet până ce deodată sosiră la mormânt, se tânguiau, plângeau, să rogau, să boceau. Liniste și tăcere adâncă. Nu aud, nu véd nimic. La 7 pași fata cea mai mare díce cu un vuiet! Eu auđii un sunet, fu sunet chiar din peptul mamei nóstre! Stați dară și ascultați să vé spun, auđii sunetul „Acum“! Atunci tóte oftară și în aceea clipită se întórseră cu fața spre mormânt. Era întunerec. Dintr'odată însă se vede ivindu-se zare de lumină deasupra mormântului. Fetele cădură cu fețele la pământ și leșinară. Intr'un târziu se treziră privind cu ochii spre mormânt, și véd o figură ca o fantamă. Era chip de muere frumósă, îmbrăcată în vestminte albe ca de spumă. Fetele erau ca încremenite, credeau și nu credeau, nădejdea o aveau la Dđeu. Figura era mama lor, dar ca se nu se sparie începu a le vorbi, voi 7 fete ale mele aci sunteți? Eu sum maica vóstră, veniți să vé îmbrățișeđ! Atunci fetele să apropiară și începură care de care a îmbrățișa pre mama sa. Ear mama iară începu a le vorbi: Eu sunt mama vóstră nu vé temeți și de bucurie începu lin a le cânta:

Eu sânt mamă fericită*)
 Șapte fete în coșită:
 Una esci aci Bodeaua?!
 A dóua e Almășana.
 Trei și patru-i Dieceana
 A cincea-i Săturéuana.
 A șasa e Șoimoșana.
 A șaptea e Sécășana.
 Eu pre voi ve fericesc
 S'apoi me înorenesc
 Cânt a lumii grea viață
 Ce se sparge ca ș'o gheață!*

III.

După acest cântec melodios, mama și fetele plecară cătră căsuța lor. Când era aprópe să între în casă, étă o altă vedeniă, stă înaintea mamei și-i díce: Eu sunt ingerul lui Dđeu păzitorul tđu! Stiu ce lipsă mare a fost de tine ca se învieđi din mormânt, că fără de tine erau pe-rite fetele tale; de aceea s'a milotivit Dđeu, că a

auđit rugăciunea ta, a fetelor și a surorilor tale. Eu am învățat cu voia lui Dđeu! Dar am sé-ți spun ca să ai grije, că se va lăți vestea din sat în sat, că o muieră mamă la 7 fete a înviat din mormânt, și la vestea asta vor veni de grab ómeni aleși betráni și tineri din tóte părțile ca să te vadă și vedéndu-te pre tine vor vedé tinerii fetele tale, și pre tóte le vor peți și le vei puté fericici cum fericesc alte neamuri de ómeni pre ale lor, și tu vei fi voiósă de fericirea lor. Dar când vor veni pețitorii și vor duce tóte fetele în minte să și fiă: când se vor duce cu cea din urmă, tu să te rabđi, să nu te uiți după ea și după ei . . . ! Bine! díse mama. Ingerul dispăru! Casa lor însă rămase iluminată tótă nóptea și tótă ziua. — Mama ședea îmbrăcată în vestmintele sale jos într'o parte de chilie! Să face ziua. Să aude vestea în sat, și în tóte părțile cum a înviat din morți o mamă cu 7 fete; vin ómeni betráni, tineri să vadă mama, să vadă ce n'au mai védut, și n'au mai auđit, și când véd pre mama, véd și fetele, și li se pare că dacă mama lor e așa de harnică, trebuie, că și fetele încă vor fi așa de harnice ca și mama lor, atunci unul díce: Eu cer asta fată, al doilea pre asta al 3, 4, 5, 6, 7. Eu pe asta, și tot așa până ce în scurt timp la tóte se aflară pețitori, și să făcu nuntă mare. Mama nu vorbia cu nime nimic, numai ce privea cum Dđeu rënduesce tóte ca să se înmulțască atâtea și atâtea familii alese din ea. Plecă cei cu fata cea dintâi, plecă cei cu a dóua, cu a treia, cu a patra, cu a cincea, cu a 6, și în urmă cei cu a 7-ea. Mama vedéndu-se acum că rămâne singură, a uitat de ceea ce i-a đis ingerul, și chiar când plecă cei cu a 7-ea fată, cu cea mai tineră și mai mică, nu se póte răbda, — se scóla să pleacă să se uite după fată. Ea a uitat de cea ce i-a đis ingerul și apoi ce se veđi?! Dintr' odată vine un vânt și cum era mama îmbrăcată în vestminte albe lungi și largi, vestmântul ei subțire să întinde în formă de păreți, érá trupul ei să prefacă o casă mare și frumósă, care într'o clipită se prefacă în peatră, — atunci privitorii priveriștei acesteia uimiți, de acésta vedere se întreabă și díce: Óre Dómnne cum se făcu casa acésta așa ingrabă de minune și cum se chiamă?! Atunci Duchul sânt din ceruri îl díse: Aceasta casă s'a făcut din voința Tatălui celui cereșc! Ea să chiamă Magazinul fondului de bucate al bisericiei gr. or, rom. din Bodesci.

IV.

Pe când să aude acest răspuns, écă tata fetelor cel ce s'a fost dus în depertare la lucru, și pe carele îl credeau fetele mort, și acum iată că și el vine cătră casă. Intreabă și se uită, dar nu vede căsuță, ci vede o casă mare. Se cugetă serios. Intreabă de Milton, de Vasilie de Teodor etc. întreabă de preotul Ilie, în urmă întreabă de învățătorul Nicolae. Acesta îi spune: Stii Dta ce?! Aș avé sé-ți povestesc đile întregi ce s'a întâmplat în familia Dtale de când te-ai dus până acum; n'am însă timp, vei auđi Dta mai târziu, atâta îți spun ca să știi, că mama fetelor după ce ai mers Dta de aici, — a morit, și érá a înviat și apoi că a dat ansă, ea a fost norocul că tóte fetele s'au măritat, de aceea nu poți vedé aici acum nici o fată, pre mama lor dacă vrei să știi o

*) Melodie din ale Invierii Dnului.

poți vedé, că ca prin minune adevă prin voința lui Dđeu s'a făcut din vestmintele ei albe păreții acestia, și din trupul ei casa acésta mare care se numesce Magazinul fondului de bucate al bisericeii gr. or. rom. din Bodesci. Atunci tata đise: Mă inchin că așa a voit Dđeu și cu lacrimi de bucuriă în ochi începu a cânta:

Rugăciunea*)

Deie ceriul și al sêu sóre
Se strébată pre pământ
Fapte bune 'n belșugare
Sé producă al nost pământ!

D I V E R S E.

* *De la Academia română.* Academia română a ales în 8/20 April cu 2/3 din voturi, ca membru activ al secțiunii de științe pe dl d-r Istrati. Candidatura dlui Hepites, a căzut.

Marele artist pictor român N. Grigorescu a fost propus ca membru de onoare al Academiei.

Delegațiunea Academiei compusă din d-nii Poni, Urechă, Olănescu și general Fălcoiana, a prezentat, tot în 8/20 April, omagiile înaltului corp la ocaziunea aniversării de 60 ani M. Sale Regelui Carol.

În ședința din aceiași zi a fost ales de membru ordinar al Academiei, Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae Popea dela Caransebeș. P. S. Sa fusese până aci membru corespondent. Felicitările noastre respectuose P. S. Sale.

* *Ședință festivă.* Societatea de lectură a tinereimei dela institutul pedagogico-teologic ort. rom. din Arad are onoare a Vê invita la Ședința festivă, ce se va ținea la Dumineca Tomei în 25 Aprilie (7 Mai) 1899. în „sala cea mare“ a Seminariului. Începutul la 6 ore sêra. Arad. la 10/23 Aprilie 1899. În numele societății: Aurel Creciunescu, v.-președinte. Lazar Vraciu, secretar. Ofertele benevole în favorul bibliotecii societății se primesc cu mulțămîță și se vor cuita pe calea publicității. Programa. 1. „Christos a înviat“, cor bărb. 2. „Cuvênt de deschidere“, rostit de v.-preș. societății Aurel Creciunescu cler. c. III. 3. „Soriórei mele“, cor bărb. de I. Costescu. 4. „Religiunea în viétă“, disertațiune de I. Cărpinișan cl. c. III. 5. „Potpuriu“, din operatta „Crai Nou“ de C. Porumbescu. Esecutat de ped. c. IV.: A. Drimba v. I., D. Olariu v. II. M. Dragoș vioă și Trifon Lugojan prof. cello. 6. „Despărțire“ cor bărb. de T. Lugojan. 7. „Fragment din Satira III“ de M. Eminescu decl. de I. Iercoșan cl. c. II. 8. a) „Primăvara“ b) „Puișorul“ cor bărb. de I. Costescu. 9. „Creștinismul în educațiune“ de M. Dragoș. ped. c. IV. 10. „Din ședétóre“, cor bărb. de I. Vidu. 11. „Sandu Napoia“, monolog de V. Alexandri, pred. de I. Furdian ped. c. IV. 12. „Marș“, esecutat de orchestra seminarială.

* *Bibliografie.* A apărut de sub tipar: „Pribeag Nori de fum — Hașiș — Murmur de isvoare —

de Ioan Iosif Sceopul. Ediția I. Oradea-mare. Editura autorului“ Prețul 75 cr. — Recomandăm cetitori lor noștri acésta interesantă scriere a d-lui Sceopul.

* *Bibliografie.* „Enciclopedia Română“, editată sub auspiciile și din însărcinarea „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român“ de Dr. C. Diaconovich, prim-secretarul Asociațiunii.

A apărut fascicolul XIV. al acestei importante și mari publicațiuni, cuprindênd articolele Emerit—Fărcașele, la olaltă preste o miie articole și o frumoasă hartă a Europei, executată în institutul F. A. Brockhaus din Lipsca. Și acest fascicol cuprinde o serie destul de lungă de articole mai mari și de interes special românesc. Amintim biografiile: Eminescu, Enăcean, Enescu, Erbiceanu, Erdélyi (episcopul), Esarcu Const., Eustatievici, Fălcoianu; apoi: Emin Pașa, Ennius Eusebiu, Eötvös, Falb. — Articolele istorice: Epigrafiă, Episcop, Epoca, Era, Eterie Etrusci, Ev, Evgheniți (Epitropia lor), Fanarioți (A. D., Xenopol). — Articole literare și de filosofie: Emoțiune, Enciclopedia, Estetica, Etimologia, Eu, Evoluțiune, Existența, Eabula, Fantasia, etc. — Din materialul geografic amintim: Englitera, Estonia, Etnografia și Etnologia Etruria, Europa (cu hartă), Făgăraș, Fălciu, Fălțiceii; Fântănele. În fine mai amintim următoarele articole mai mari și mai interesante: Emigrațiune, Englezi, Epilepsia, Ereditate, Evangelie, Evangelist, Examen, Export, Exposiune, Făina, Familia, etc. — Apariția regulată a fasciculelor și îngrijirea, cu care este condusă acésta lucrare, ne îndreptătesce la speranța, că prima „Enciclopedia Română“ va fi terminată curând.

Abonamentele se fac la W. Krafft în Sibiu (depoziț general pentru România: „E. Storck, București“) și se primesc numai pentru publicațiune întreagă. Prețul de prenumerare: pentru un tom broșurat fl. 10.—, legat fl. 11.60 (în România lei 25.—, resp. 28.50).

* *Bibliografie.* A apărut de sub tipar „Grădina de legume.“ Disertațiune populară, rostită de Ioan F. Negruțiu la adunarea generală a despărțământului XI. (Blașiu) al „Asociațiunii“, ținută la 31 Iulie 1898 în Veza. Editura Despărțământului XI. Blașiu, 1899. Tipografia Seminariului greco-cat. din Blaș. Prețul 25 cr.

* *Oraș ars total.* Orașelul Guta (apropo de Komárom) a ars întreg în 25 April. Focul n'a putut fi localizat nici stins. Pe când a sosit ajutorul pompierilor din Komárom, au aflat numai ruinele orașului. Noué mii de ómeni sunt lăsați fără adăpost. Au ars și 6 femei, un gendarm și patru copii, ale căror trupuri au fost găsite numai scrum.

* *Dar pe sama s-tei biserici.* Evlavioșii credincioși din comuna Balinț Vasile Drinov și Pavel Francescu au ridicat înaintea sântei biserici o cruce de marmoră în preț de 300 fl. v. a. ér mai multe femei credinciose au contribuit pentru infrumșetarea crucii cu pictură suma de 16 fl. Priméscă și pe acésta cale mulțămirile comunei noștre, dorindu-le ca sânta cruce să-i povéțuiască la bine și la fericire. — Balinț 25 Aprilie 1899. Stefan Cărbăș preot.

*) Melodie evlavioasă.

* **Un oraș antic.** Societatea arheologică rusescă, în urma unor săpături ce de mult timp le face în peninsula Crimeea, a dat de urma unor anticități foarte interesante. Anume în Chersones, la distanță de câte-va mile de Sebastopol, s'a aflat un oraș cu totul antic. Drumurile, casele și toate obiectele, ce s'au conservat în stare foarte bună dau dovezi despre o viață socială foarte vie. S'au găsit numeroase statui de marmoră, opere de bronz și de teracotă. Conchișând din inscripțiunile unor bani ce s'au găsit acolo, aceste anticități datéză din epoca creștină bizantină. De altmintearea cam cu 550 de ani înainte de Christos s'a întemeiat la acel loc o colonie grecască, care mai târziu a ajuns sub stăpânirea Romanilor. După căderea dominațiunii împăraților, colonia a fost cucerită mai întâiu Tătari, iar după aceea de Ruși. De present se află în acel loc o mare mănăstire de călugări, care administrează muzeul compus din anticități. În 1888, când Rușii au serbat jubileul de 800 de ani de la încreștinarea lor, s'a clădit o pompasă biserică de asupra orașului acestuia înmormântat și încă pe spesele Țarului Alexandru.

Avis!

Membrii reun. inv. rom. gr. ort. din diecesa Aradului, protopopiatele din dreapta Murșului I-VII. însinuați la corul reuniunii, prin aceasta sânt poftiți a participa la prima probă generală Joi după St. Păsci, — 4 Maiu n. a. c., — deminează punct la 10 ore — în Seminar. — Cei ce nu pot participa să se legitimize în scris înainte de probă, căci scuse ulterioare nu se primesc!

Arad, 28 Aprile n. 1899.

Nicolea Stefu,
v. pres.

Concurse.

Pentru îndeplinirea stațiunii învățătoresci din comuna **Bontșeci** protopresbiteratul Buteni se escrie concurs cu termin de **30 de zile** dela prima publicare, pe lângă următoarele emolumente: 1. Salar în bani 176 fl.; 2) 16 șinice bucate parte grâu parte cucuruz prețuite în 88 fl.; 3) 4 orgii lemne prețuite în 36 fl.; 4) pentru conferință 4 fl. scripturistică 3 fl.; Curatoratul 10 fl.; 5) dela înmormântori 50 cr. și dela liturgie 50 cr. — Cuartir bun cu două odăi și grădină pentru legumi.

Doritorii de a dobândi această stațiune sunt avisați a-și suscerne recurserile lor instruite prescrișelor Regulamentului și adresate comitetului parochial, Prea On. oficiu protopresviteral din Buteni (Butyin) com. Arad. Recurenții sunt datori sub durata publicării concursului a se presenta în vre-o Duminică ori sârbătoare pentru de a-și arăta desteritatea în cant și tipic.

Bontșeci la 9/21 Aprile 1899.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: IOAN MORARIU, adm. protop. inspect. de școle.

Conform ordinului Venerabilului Consistoriu dtto 20 Ianuarie a. c. Nro 361 pentru îndeplinirea postului de paroch din comuna **Ohaba-sârbescă** să escrie concurs cu termin **30 de zile** dela prima publicare în fôia diecesană „Biserica și Școla.”

Beneficiul parochial constător din folosirea unei sesiuni parochiale, din stolă și birul usuat dela 170 de numere, o grădină de 800 □ și locuință liberă în casa parochială, computat face cel puțin 540 fl. v. a. anual.

Recursele ajustate cu atestatele recerute, sunt a-să asterne Reverendissimului Dl protopop tractual Voicu Hamsea în B.-Lippa.

Concurenții vor avea să se presente în s. biserică spre a se face cunoscuți poporului.

Dat în Ohaba-sârbescă, din ședința comitetului parochial ținută în 23 Februarie 1899.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: VOICU HAMSEA, m. p. protopresviter.

—□—

Pentru deplinirea stațiunii învățătoresci dela școla gr. or. română din comuna **T.-St. Andraș** inspectoratul Timișorii, se escrie concurs cu termin de **30 de zile** dela prima publicare în „Biserica și Școla” pe lângă următoarele emolumente: 1. cortel liber cu $\frac{1}{2}$ din grădină; 2. în bani gata 200 fl.; 3. 10 metri de lemne nespate pentru învăț. 20 fl.; pentru încălzământul salei de învățământ cu paie, se va îngriji comuna bisericască. 4. Pentru scripturistică 5 fl.; 5. Pentru participare la Reuniune 3 fl.; 6. o vie și o grădinuță estravilană 21 fl.; 7. Pentru cantorat 5²² jugere pământ 100 fl.; 8. pentru curatoria școlei 6 fl.; observând, că pentru pământurile folosinde, învățătorul devenit ales, are a purta toate sarcinile publice. În fine dela înmormântări unde va fi poftit 50 cr.

Recursele ajustate conform prescrișelor din „Regulament pentru organizarea învățământului” și adresate comitetului parochial din T.-St. Andraș să se trimită P. O. D. protopresviter tractual Dr. Traian Puticiu în Timișóra având recurenții până la alegere a se presenta în s. biserică de aceea, spre a-și arăta desteritatea în cântare.

Din încredințarea comitetului parochial:

Iosif Rădneanțiu, m. p.
președinte.

Cu consensul ppresbiterului: Dr. TR. PUTICI, m. p. inspector de școle.

LICITAȚIUNE MINUENDĂ.

Pe baza concludului Ven. Consistoriu gr. or. român din Arad dtto 3/15 Aprilie a. c. Nr 1784/1899 prin această se escrie concurs de licitațiune minuendă pe lângă oferte închise pentru edificarea internatului diecesan în **Beiuș** cu prețul 21812 fl. 59 cr.

Planul, preliminarul de spese precum și condițiunile edificării se pot vedé la subscrișul președinte, unde sunt a-să trimité și ofertele.

Reflectanții înainte de începerea licitațiunii vor avé să depună séu sé asigure, ca vadiu 10% din suma preliminară, adocă 2182 fl.

Licitațiunea se va ține în **6 Maiu st. n. a. c. la 11 ore** la școla gr. or. română din Beiuș.

Dat din ședința comitetului parochial, ținută în Beiuș la 22 Aprilie st. n. 1899.

Pentru comitetul parochial:

Demet. Negrean, m. p.   *Nic. Diamandi, m. p.*
președinte.   notar ad. hoc.